

Anne

door

Regina Jansen

*Opgedragen aan alle rozen die nog in de knop zitten
en aan de mensen (en Gerrit) die wederom voor vruchtbare aarde zorgt*

*Het is het hart, bang om te breken
Dat nooit leert dansen
Het is de droom, bang om wakker te worden
Dat nooit de kans grijpt
Het is degene die niet meegenomen zal worden
Die niet lijkt te kunnen geven
En de ziel, bang om te sterven
Die nooit leert leven*

(de roos)

omslag: voorkant Pixabay Alena Zamotaeva
Achterkant Regina Jansen © met de roos van Jaguarwoman

<https://www.reginajansen.nl>

facebook: Boeken van Regina Jansen

bron vermelding

tekst lied the Rose gezongen door Bette Midler. Geschreven door Amanda McBroom

Citaten uit het boek :

Persoonlijk Onderhoud van Rene Diekstra. ISBN 90-229-8108-8

Fonts: Handwriting en Caladea en Monotype corsiva

Omslag:

Print on demand uitgeverij: <https://www.bookmundo.com/nl>

© Regina Jansen 2025

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleed aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Bette Midler – The Rose

*Some say love, it is a river
That drowns the tender reed.
Some say love, it is a razor
That leaves your soul to bleed.
Some say love, it is a hunger,
An endless aching need.
I say love, it is a flower,
And you it's only seed.*

*It's the heart afraid of breaking
That never learns to dance.
It's the dream afraid of waking
That never takes the chance.
It's the one who won't be taken,
Who cannot seem to give,
And the soul afraid of dyin'
That never learns to live.*

*When the night has been too lonely
And the road has been too long,
And you think that love is only
For the lucky and the strong,
Just remember in the winter
Far beneath the bitter snows
Lies the seed that with the sun's love
In the spring becomes the rose.*

Geschreven door Amanda McBroom 1979

De gure novemberwind blies de nog aanwezige bladeren van de bomen. Al dagenlang was het regenachtig. Wanneer het niet nodig is gingen mensen niet naar buiten. Honden werden snel uitgelaten om haastig naar binnen te gaan waar de kachel brandde en de gordijnen werden gesloten om de buitenwereld buiten te sluiten.

En het was al vroeg donker nu de klok weer verzet is.

Het industriepark was uitgestorven toen er een auto op een parkeerplaats stopte. De lichten werden gedoofd en een autoportier sloeg hard dicht in de donkere nacht.

Aan de andere kant ging met geweld het portier open en iemand werd ruw naar buiten gesleurd.

-Oprotten.

Een vrouw klemde haar tas tegen haar lichaam aan en raakte hard de stenen. Ze uitte een gesmoorde kreet, toen ze een paar klappen kreeg in haar gezicht.

Ze werd aan de haren omhoog getrokken, waarna er nog meer klappen volgden. Ze viel hard op de grond en probeerde de trappen in haar buik af te weren met haar tas, die uit haar hand werd gerukt.

-Ik maak je af.

Naar adem snakkend en een enorme steek van pijn golfde door haar heen. Ze voelde zelfs een knak in haar buik.

-Weg jij.

Weerloos lag ze op de grond en hij trapte haar waar hij haar maar raken kon. Pijn overheerste.

Ik moet hier weg, want hij maak me dood. Het schoot als een flits door haar heen. Ze kon opeens slecht zien en haar ademhaling ging piepend.

-Je bent niets. Je bent stront.

De volgende trap kwam hard aan tegen haar buik. Het deed haar naar adem snakken.

Een schop in haar gezicht volgde en met de laatste trap schopte hij haar verder weg.

Dan bleef hij even staan kijken, keek even om zich heen en stapte in de auto en reed hard weg.

Maar dat maakte zij al niet meer mee.

-Mevrouw? Heel langzaam klonk er een stem tot haar door.

-Mevrouw?

Het duurde even voordat ze zich ervan bewust werd dat ze in bed lag en het lekker warm had. Maar toen ze zich bewoog, golfde haar lichaam en pijnscheuten lieten haar snel stoppen en stil liggen.

-Waar ben ik?

-In het ziekenhuis.

Het drong niet tot haar door en ze zonk weer weg naar het zalige niets.

-Mevrouw. Een onbekende stem drong vaag tot haar door. Ze voelde met haar hand waar iets aan vast zat over iets glads en probeerde wat te zien. Dat lukte niet. Ze slikte moeilijk.

-Wat is uw naam?

Dit keer knipperde ze met de ogen en haar hand beroerde zacht haar gezicht dat pijn deed.

-Mijn naam? Het drong niet tot haar door. Gedachten zweefden om haar heen.

-Waar ben ik?

-U bent in het ziekenhuis. U heeft een hersenschudding, verschillende gekneusde en gebroken ribben en bloeduitstortingen.

Het zei haar niets. Ze voelde de pijn door haar heen golven wanneer ze bewoog, dus ze probeerde zo stil mogelijk te liggen. Ze genoot van de warmte van het bed.

-Kunnen we iemand waarschuwen? Uw familie?

-Nee. Ze schudde haar hoofd maar stopte meteen door de pijn.

-Ik ben niets. Zei ze dat of dacht ze dat?

Ze zonk weer weg, merkte soms vaag op dat ze wakker werd gemaakt, stamelde onsamenhangend en hoorde achtergrond geluiden.

-Ik voer u nu soep. Blijkbaar was het een andere verpleegster, die haar een lepel met soep voerde. Maar haar maag kwam na een paar happen in opstand en ze kotste alles uit. De verpleegster kon alles maar net in een bakje opvangen.

Met een smerige smaak in haar mond viel ze achterover. Het was alsof haar hoofd uit elkaar knalde.

-Sorry.

Ze bleef stil liggen en hoorde hoe men haar met rust liet.

Voetstappen langs haar bed. Vreemde stemmen. Ze merkte dat ze werd gewassen

-Hoe kom ik hier?

-U bent gevonden op een parkeerplaats op het industriepark.

Nog altijd drong het niet goed door.

-Waar is mijn tas?

-Die had u niet bij u. U had alleen de kleding aan die nu in het kastje zit.

-Ik kan helemaal niet denken. Het praten deed haar pijn.

-Dat is normaal bij een hersenschudding.

-Heb ik dat?

-Wat is uw naam?

Ze hoorde het amper meer. Ze bleef stil liggen en hoorde dat de voetstappen weggingen. Voorzichtig tastte ze met haar vrije hand haar buik af. Even dacht ze dat ze vastgebonden was, maar het bleek het infuus te zijn.

Dus ze lag in het ziekenhuis. Ieder moment vreesde ze dat hij binnenkwam om zijn beloftes uit voeren. Ze moest hier weg.

Maar ze kon niet weg. Wanneer ze bewoog deed alles pijn. Laat staan dat ze het ziekenhuis kon ontluchten. En waar moest ze naar toe? Als ze hier bleef kwamen ze achter haar naam en hij wist waar ze was.

Toch moest ze weg. Ze was doodsbang voor hem. Als ze niet was gevlucht was ze nu dood.

-U mist een tas? Een politieagent stond bij haar bed. Vermoeid deed ze haar ogen open. Haar ene oog zat dicht en tranen schoten onder het verband door.

-Ja. Dachten ze nu dat ze slachtoffer was van een beroving?

-Wat is uw naam?

-Mijn naam? Het kwam er zwak uit. Snel deed ze haar ogen dicht.

-Het heeft geen zin. De stem van een verpleegkundige hing even in de lucht voordat het haar oren trof.

-Ze heeft een hersenschudding en voorlopig komt er niets zinnigs uit. Stemmen klonken nu verder weg, maar haar hart klopte luid. Haar oren leken ermee gevuld.

Nu wist ze het zeker.

Ze moest weg.

Zodra ze in staat was om iets meer overeind te komen checkte ze of haar jas in het kastje zat. Gelukkig. Daar had ze al enige tijd geleden haar id-kaart in de voering genaaid.

Maar haar tas waarin haar portemonnee, met wat zorgvuldig gespaarde geld, wat foto's van vroeger, wat zakdoekjes en handcrème en een klein adressenboekje, was weg.

Niemand zag een figuur schuifelen door de gang. Niemand zag hoe ze de linnenkast inging en daar een paar dekens pikte met een t-shirt dat vermoedelijk gebruikt werd door het personeel. Over een stoel hing een vest en ook dat werd meegenomen. Ze was er niet trots op maar ze jatte een tientje uit de tas van het personeel. Verder vond ze alleen pasjes en daar had ze niets aan.

Zoveel mogelijk schuilend onder een deken om haar gehavende gezicht te verbergen verliet ze het ziekenhuis via een personeelsingang. Onder de deken had ze een boterhamtrommeltje en een pak melk mee kunnen nemen van iemand van het personeel.

Een tijd lang bleef ze achter het fietsenhok staan. Niemand kwam haar achterna. Niemand zag haar.

Een eenzaam figuur liep langs de gevels van huizen voorovergebogen om zichzelf tevergeefs proberend te beschermen voor de koude avond. Het vror niet maar de oostenwind maakte het kouder. Over haar jas droeg ze een deken. Ze keek niet op of om.

Pas bij een oud half afgetimmerd huis stopte ze en keek even snel rond. Niemand te zien. Ze klom een hekje over en stapte uit het licht van een